

Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Ἱερὰ Σύνοδος

Ἀθήνα, 4/17.11.2020

Ἐγκύκλιος
«Εἴμαστε Ναὸς Θεοῦ»

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·

Ἀποτελεῖ τραγικὴ πραγματικότητα ἢ ἐπιβληθεῖσα καὶ πάλι ὑποχρεωτικὴ ἀπαγόρευση στοὺς πιστοὺς μεταβάσεως στοὺς Ναοὺς μας, προκειμένου νὰ προσκυνήσουν καὶ νὰ προσευχηθοῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ συμμετέχουν –ἐντὸς τῶν ἕως τώρα δεδομένων– στὴν Θεία Λατρεία τῆς Ἐκκλησίας.

Μὲ τὴν λογικοφανῆ δικαιολογία κινδύνου γιὰ τὴν δημόσια υἰγεία τῶν πολιτῶν, ἢ Πολιτεία μὲ ἀνεπίτρεπτη παρέμβασή της στὰ τῆς Ἐκκλησίας, διέταξε τὸν διαχωρισμὸ τοῦ Ποιμνίου της ἀπὸ τὸν αὐτονόητα φυσικὸ καὶ καθιερωμένο χῶρο ἀσκήσεως τῆς Θείας Λατρείας, τὸν ὁποῖο περιορίσει ὡς πρὸς τὴν τέλεσή της μόνον στοὺς τελετουργοὺς, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν! **Τ**ὸ ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ χάνει τὸ πρωταρχικὸ νόημα τῆς ἢ Θεία Λειτουργία ὡς Συνάξεως ἀπὸ κοινοῦ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τὸ αὐτό, μόλις πὺ εἶναι ἀνάγκη νὰ τονισθεῖ.

Γιὰ τὴν λογικὴ τῶν κρατούντων ἢ σωματικὴ υἰγεία προέχει ὄλων στὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦτο ὀνομάζεται «ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ζωή». Ἀλλὰ Ζωὴ πραγματικὴ καὶ ἀληθινὴ δὲν νοεῖται γιὰ τὸν πιστὸ Χριστιανό, ἢ ὁποία νὰ μὴν εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Ἀρχηγὸ καὶ Χορηγὸ τῆς ζωῆς καὶ καθαιρέτη τοῦ θανάτου. **Ἡ** Ἐκκλησία Του ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἐξοχὴν Σῶμα Ζωῆς, ἀληθινῆς καὶ αἰώνιας. **Δ**ιότι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον βιολογικὴ ὕπαρξη μὲ ζωϊκὲς λειτουργίες, ἀλλὰ ἔχει ψυχὴ/πνεῦμα ἀδιαχώριστο ἀπὸ τὸ σῶμα του. **Δ**ὲν μποροῦμε λοιπὸν νὰ διαχωρίσουμε στεγανὰ σωματικὲς καὶ ψυχικὲς λειτουργίες, ἐπιφέροντας ἕναν οἰονεὶ δυαλισμὸ καὶ κάποια διάσχιση στὴν μία καὶ ἐνιαία προσωπικότητά του. **Ο** διαχωρισμὸς αὐτὸς δὲν νοεῖται, διότι σῶμα καὶ ψυχὴ εἶναι τόσο στενὰ συνδεδεμένα, ὡστε ὁ χωρισμὸς τους, κάτι τὸ βίαιο καὶ ἀφύσικο, νὰ ἐπιφέρει τὸν βιολογικὸ θάνατο, κάτι τὸ ἐχθρικό, πὺ ἀναμένει τὴν κατάργησή του ἐν Χριστῷ στὴν Κοινὴ Ἀνάσταση.

Γιὰ τὰ προβλήματα πού δημιουργοῦνται στὸν κάθε ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν ἐπιβληθέντα ἐγκλεισμό σὲ ἐπίπεδο ἀνθρωπιστικό, ἰατρικό, κοινωνικό, οικονομικό, ψυχολογικό κ.λπ. ὑπάρχουν ἄλλοι πιὸ κατάλληλοι νὰ ἀποφανθοῦν, καὶ τὸ κάνουν ἤδη δημόσια μὲ τρόπο σοβαρὸ καὶ ἐπαρκῆ.

Μὲ αὐτὰ πού γράφουμε δὲν ὑποτιμοῦμε τὸ ὑπαρκτὸ σοβαρὸ πρόβλημα ἀπὸ τὴν πανδημία, οὔτε ἐπιθυμοῦμε τὴν αὔξησή του, οὔτε καὶ τιθέμεθα κατὰ τῶν λελογισμένων μέτρων προφυλάξεως καὶ μάλιστα τῶν εὐπαθῶν ομάδων συνανθρώπων μας πού διατρέχουν μεγαλύτερο κίνδυνο. **Ο**ὔτε ἐπίσης ἀγνοοῦμε τὴν εὐθύνη ὅσων διαχειρίζονται τὴν κατάσταση, οὔτε καὶ τὸν κίνδυνο ἀδυναμίας τοῦ ἐθνικοῦ συστήματος ὑγείας νὰ ἀνταποκριθεῖ στὸν αὐξανόμενο ἀριθμὸ ἀσθενῶν πού ἔχουν ἀνάγκη ἐντατικῆς νοσηλείας.

Τὸ κύριο πρόβλημα γιὰ ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους τῆς πίστεως, εἶναι τὸ πνευματικό. **Τ**ὸ βίαιο ξέκομμα τῶν πιστῶν ἀπὸ τὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ, τὸ πνευματικὸ θεραπευτήριον, τὸν πραγματικὸ καὶ πιὸ ἀγαπητὸ καὶ ἱερό τους χῶρον, τὴν πιὸ ζεστὴ ἀγκαλιά τους, τὴν πιὸ φυσικὴ ἔκφραση τῆς πίστεώς τους, τὴν πιὸ ἀπτὴ ἔκφραση τῆς ἐλπίδος τους, τὸν πιὸ ζωτικὸ χῶρον βιώσεως τῆς Ἀγάπης, σὲ κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς Ἀδελφούς. **Ό**λα αὐτὰ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἀντικαταστήσει, καὶ καμία δικαιολογία ὑγειονομικῶν μέτρων δὲν μπορεῖ νὰ τὰ διαταράξει, νὰ τὰ ἀπωθήσει, νὰ τὰ διακόψει καὶ νὰ τὰ καταργήσει!

Θὰ μπορούσε νὰ συνεχισθεῖ ἀκωλύτως ἡ θεία Λατρεία μὲ τὰ ἰσχύοντα μέτρα προστασίας, βάσει μάλιστα καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἰσότητος καὶ ἀναλογικότητος, τὰ ὅποια ἰσχύουν καὶ γιὰ ἄλλους χώρους καὶ κλάδους πού λειτουργοῦν, διότι ἀκριβῶς θεωροῦνται ἄκρως ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν ζωὴ, τὴν ὑγεία καὶ τὴν εὐεξία τῶν πολιτῶν, ὅπως καὶ τῶν κατοικιδίων τους!

* * *

Βέβαια, γνωρίζουμε ὅτι κάθε πιστὸς εἶναι «Ναὸς Θεοῦ» (Α΄ Κορ. γ΄ 16) καὶ ὅτι κατοικεῖ σὲ αὐτὸν ἀπὸ τὸ Βάπτισμα καὶ τὸ Χρῆσμα πού ἔλαβε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. **Τ**οῦτο συνιστᾷ τὴν πιὸ μεγάλη δωρεὰ καὶ εὐλογία, ἀλλὰ καὶ τὴν πιὸ μεγάλη εὐθύνη. **Κ**ανείς δὲν μπορεῖ νὰ κλείσει καὶ νὰ ἀπαγορεύσει τὴν λειτουργία αὐτοῦ τοῦ Ναοῦ, ὁ ὅποιος λειτουργεῖ μέσα μας ἀνεμπόδιστα ὅσο εἴμαστε οἰκητήρια τοῦ Θεοῦ, ἐλευθερωμένοι ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ τὴν ἀνομία, διατελῶντας σὲ κοινωνία μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ. **Ό** φόβος τοῦ Θεοῦ μέσα μας καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ βρίσκουν τὴν ἐκπλήρωσή τους στὴν ἀποφυγὴ τῆς ἁμαρτίας καὶ στὴν ἐπιτέλεση τῆς ἀρετῆς. **Κυ-**

ρίως μάλιστα στην μνήμη τοῦ Θεοῦ, στην κατ' ἰδίαν προσευχή καὶ στην Θεία Λατρεία.

Δὲν ὑπάρχει ἀσφαλέστερη καταφυγή σὲ περιόδους δύσκολες, ἀνάγκης καὶ περιορισμοῦ, ἀπὸ τὴν ἐν μετανοίᾳ παρήγορη προσευχή, ἢ ὁποία ἐνσταλάζει στην ψυχὴ θεία βοήθεια καὶ ἐνίσχυση. **Σ**ὲ αὐτὴν ἄλλωστε κατέφευγαν πάντοτε οἱ πιστοὶ καὶ ἡρωϊκοὶ πρόγονοί μας, γιὰ νὰ ἀντλήσουν θεία ἀρωγή σὲ κάθε εἶδους δοκιμασία τῆς παρούσης ζωῆς, προσωπικὴ ἢ συλλογικὴ.

Ἡ προσευχή φέρει μαζί της καὶ ὅλες τὶς ἄλλες ἀρετές, ὅπως καὶ κάθε ἀρετὴ τελειοποιεῖται διὰ τῆς προσευχῆς. **Κ**ανονικά, ἂν εἴμαστε ἀληθινοὶ Χριστιανοὶ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατοικεῖ μέσα μας, ἡ ζωὴ μας εἶναι μία συνεχόμενη προσευχή καὶ λατρεία, πὺ λαμβάνει χώρα ἀδιάκοπα στην καρδιά μας. **Τ**ότε ἡ ψυχὴ μας εἶναι ἓνα ζωντανὸ Εἰκονοστάσι, γεμᾶτο ἱερὲς Μορφές Ἁγίων καὶ Δικαίων, οἱ σκέψεις μας εἶναι σὰν ἀμέτρητες Κανδηλές πὺ καίουν ἄσβεστα, καὶ οἱ ἀρετές μας εἶναι πολύτιμα Θυματήρια ἀπὸ ὅπου ἡ εὐωδία τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς καὶ διαθέσεως ἀποπνέει συνεχῶς (π. Ιουστίνος Πόποβιτς).

Ἡ εὐθύνη μας εἶναι πάρα πολὺ μεγάλη στὸ νὰ ἐπαγρυπνοῦμε, ὡστε νὰ μὴν παύσουμε νὰ εἴμαστε «οἶκος προσευχῆς», διότι διαφορετικὰ ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ μέσα μας ἀρχίζει νὰ ὑποχωρεῖ καὶ ἴσως κάποτε νὰ σταματᾶ ἐντελῶς. **Ν**ὰ γνωρίζουμε ὅμως ὅτι ὁποῖος «φθειρεῖ» τὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ, αὐτὸν ἀναμένει ἀναπόδραστη ἢ «φθορὰ» ἀπὸ μέρους τοῦ Θεοῦ. **Γ**ιὰ τὸν ἐγκλεισμὸ αὐτὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ μας Ναοῦ δὲν εὐθύνεται καμία ἀπολύτως ΚΥΑ (Κοινὴ Ὑπουργικὴ Ἀπόφαση), παρὰ μόνον ἡ δικὴ μας λήθη, ἄγνοια καὶ ραθυμία. **Ἡ** ἐπιθυμία καὶ διάπραξη τῆς ἀμαρτίας ἀποτελεῖ καθαρὰ δικὴ μας ἐπιλογή. **Ὁ** πονηρὸς διάβολος μόνον ὑποδείξεις μπορεῖ νὰ κάνει καὶ ὄχι ἐξαναγκασμό. **Ἄ**ν τοῦ ὑπακούσουμε, τότε οἱ ἀρετές μας δίνουν τὴν θέση τους στὶς ἀντίστοιχες δύσοσμες κακίες, οἱ σκέψεις μας κατανατοῦν σβησμένα καὶ καπνισμένα δαδιά, καὶ ἡ ψυχὴ μας παύει νὰ ἀποτελεῖ Εἰκονοστάσι, καὶ τὴν θέση του καταλαμβάνουν διάφορα εἴδωλα, ἀνάλογα μὲ τὰ πάθη τὰ ὁποῖα πλέον ὑπηρετοῦμε καὶ στὰ ὁποῖα ὑποδουλωνόμαστε. **Κ**αὶ τότε μετατρέπουμε τὸν ἑαυτὸ μας σὲ «σπήλαιο ληστῶν»!

Ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας, ὁ ἀληθινὸς καὶ πραγματικὸς Ναὸς Θεοῦ, μᾶς ὑποδεικνύει συνεχῶς τὸν ἀληθινὸ Ἄνθρωπο καὶ τὴν ἀληθινὴ Ζωὴ τοῦ Ἄνθρώπου. **Κ**αὶ τὸ Σῶμα Του, ἡ ἀγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὑπηρετεῖ καὶ λατρεύει συνεχῶς τὸν Τριαδικὸ Θεό, καὶ

μᾶς καλεῖ ἀδιάκοπα σὲ Μετάνοια, Μεταμόρφωση, Χριστοποίηση, Πνευματοποίηση καὶ Τριαδοποίηση, μέσῳ κυρίως τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὡστε νὰ γινόμαστε Ναοὶ τῆς Παναγίας Τριάδος καὶ νὰ ἀποκαθιστάμεθα στὸ Ἀρχέτυπον Κάλλος τῆς Εἰκόνας, ὡς νοσταλγοὶ καὶ κοινωνοὶ Ζωῆς Αἰωνίου!

* * *

Γιὰ νὰ εἰρηνεύουμε καὶ νὰ παραμένουμε στὴν θεία εὐλογία τῆς οἰκοδομῆς καὶ ὠραιοποίησεως τοῦ Ναοῦ ἐντός μας, χρειάζεται νὰ βαδίζουμε χωρὶς παύσεις τὴν στενὴ καὶ τεθλιμμένη ὁδὸ, μὲ ἀντίσταση κατὰ τῆς ἀμαρτίας ἀκόμη καὶ σὲ ἐπίπεδο λογισμῶν, διότι ἀπὸ αὐτοὺς ξεκινοῦν ὅλα. **Σὲ** τοῦτο βοηθεῖ ἡ προφύλαξη τῶν αἰσθήσεων μας, γιὰ νὰ μὴν εἰσέρχεται μέσα μας κακὴ ἐπιθυμία σαρκικότητος/λαγνείας καὶ θυμοῦ/ὀργῆς.

Γι' αὐτὸ καὶ στοὺς Ἀναβαθμοὺς στὸν Ὁρθρο τῆς Κυριακῆς ψάλλουμε: «**Τοῖς** ἐρημικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστὶ, θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένοις» (Ἀγίου Θεοδώρου Στουδίτου, ἤχος πλ. α'). **Π**ρέπει νὰ ἐπιδιώξουμε ψυχοσωματικὰ τὴν ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερη ἐλευθερία μας ἀπὸ κάθε ταραχὴ καὶ ἀγωνιώδη μέριμνα τῆς παρουσίας ζωῆς, ἂν ἀναμένεται νὰ ἀναπτερώσουμε μέσα μας τὴν θεία ἀγάπη καὶ τὸν θεῖο ἔρωτα. **Κ**ατάλληλη πρὸς τοῦτο εἶναι βέβαια ἡ Ἀγγελικὴ Μοναχικὴ ζωὴ, ἀλλὰ αὐτὴ ἀποτελεῖ ἐπαινετὴ ἐξαίρεση καὶ ὄχι ἐπιβεβλημένο κανόνα. **Τ**οῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ὁ κάθε Χριστιανὸς δὲν θὰ πρέπει νὰ ποθεῖ τὴν μακάρια ἐρημικὴ κατάσταση ἐντός του, καὶ νὰ μὴν ἐπιδιώκει νὰ ἐξεύρει τρόπους νὰ ἀποσύρεται στὴν ἐσωτερικὴ μόνωση καὶ ἀδολεσχία.

Ἄλλο τροπᾶριον τῶν Ἀναβαθμῶν προχωρεῖ περαιτέρω: «**Εἰς** τὰ ὄρη ψυχὴ ἀρθῶμεν· δεῦρο ἐκεῖσε, ὅθεν βοήθεια ἦκει». **Ἡ** ψυχὴ μας θὰ βρεῖ ἀνάπαυση, ἐλευθερία καὶ ἀγαλλίαση ὄχι στὰ χαμηλὰ καὶ γῆϊνα, ἀλλὰ στὰ ἀνηφορικὰ καὶ ἀνώτερα, σὲ τόπο προεξέχοντα, σὲ φρόνημα ὑψηλὸ καὶ σταθερό, γιὰ νὰ λυτρωθεῖ ἀπὸ τὸν ἐμπρησμό ἢ τὴν πλημμύρα τῶν παθῶν καὶ γενικὰ τῶν ἐμπαθῶν νοημάτων καὶ φρονημάτων.

Καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ὀλοκλήρωση: «**Ἐπὶ** τοῖς εἰρηκόσι μοι, εἰς τὰς αὐλὰς προσβῶμεν Κυρίου· χαρᾶς πολλῆς πλησθεῖς, εὐχὰς ἀναπέμπω». **Ἡ** κορύφωση τῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας δὲν περιορίζεται στὴν μόνωση, στὴν «ἐρημο», στὰ «ὄρη» τὰ ὑψηλά. **Αὐ**τὲς οἱ εὐλογημένες καὶ ἀπαραίτητες καταστάσεις ἀποτελοῦν οὐσιαστικὰ προεργασία γιὰ τὴν «δικαίωσή» τους στὴν ἀπὸ κοινῶ συμμετοχὴ στὴν Θεία Λατρεία «εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου». **Δ**ηλαδή, στὴν μετάβαση

καὶ στὸ πλησίασμα στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ στὶς ἅγιες Ἐκκλησίες. **Ἡ** ἐνθύμιση καὶ μόνον τούτου, γεμίζει τὴν κάθε διψασμένη ψυχὴ μὲ πολλή χαρὰ γιὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ προσφορὰ τῶν εὐχῶν καὶ προσευχῶν μας στὸν Πανοικτίρμονα Θεό. **Ἡ** καταφυγὴ στοὺς Ναοὺς τοῦ Θεοῦ σημαίνει καταφυγὴ στὸν ἴδιο τὸν Θεό, διότι ὅποιος πηγαίνει στὴν Ἐκκλησία, τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ νὰ «συνομιλήσει» μαζί Του: «**Θεῶ** γὰρ ὡς ἀληθῶς λαλοῦμεν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς, δι' ἧς καὶ τοῖς Ἀγγέλοις συναπτώμεθα», κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο. **Π**όση τιμὴ, χαρὰ καὶ δέος σημαίνει ἡ συνομιλία μὲ τὸν Οὐράνιο Βασιλέα, ἀφοῦ καὶ ἡ ἀπλή συνομιλία ἀκόμη καὶ μὲ ἓναν θνητὸ ἐπίγειο ἄρχοντα θεωρεῖται σπουδαῖο καὶ μεγάλο γεγονός;

Μὲ πνευματικὴ χαρὰ, προτρέπει ὁ Ἅγιος Νικόδημος Ἀγιορείτης παραφράζοντας τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, πρέπει νὰ σπεύδουμε στοὺς Ναοὺς τοῦ Θεοῦ ὅταν σημαίνουν οἱ καμπάνες, σὰν τὰ πρόβατα ποὺ σπεύδουν στὴν μάνδρα τους, σὰν ἐκείνους ποὺ εἰσέρχονται σὲ ὀλάνθιστο, εὐωδιαστὸ καὶ καρποφόρο περιβόλι, σὰν τοὺς πραγματευτὲς ποὺ βιάζονται νὰ προλάβουν τὴν πανήγυρη, ὅπου θὰ πραγματευθοῦν ἀξιόλογα πράγματα καὶ θὰ ἀποκτήσουν μεγάλα κέρδη. Στὴν Ἐκκλησία εἶναι ποὺ ἀπολαμβάνουμε τὰ ἅγια Μυστήρια καὶ γεμίζουμε ἀπὸ οὐράνια διδασκαλία καὶ χάρη.

Ἡ δὲ πρόθυμη συμμετοχὴ στὸν ἐπίγειο Ναὸ τοῦ Θεοῦ, μὲ φόβο καὶ εὐλάβεια, θὰ μᾶς ἀποτελέσει ἐν τέλει «στύλους» στὸν Οὐράνιο Ναὸ Του, σύμφωνα μὲ τὴν θεία ὑπόσχεση τῆς ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως: «**Ὁ** νικῶν (αὐτὸς ποὺ θὰ νικήσει) ποιήσω αὐτὸν στύλον ἐν τῷ Ναῶ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἔτι» (Ἀποκαλ. γ' 12).

* * *

Κατόπιν τούτων, ὡς πρὸς τὴν πρόσβαση τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς, καμία αἰτιολογία δὲν εὐσταθεῖ ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψεως, ἡ ὁποία νὰ τὴν ἀπαγορεύει. **Τ**οῦτο ἔπραξαν μόνον διωκτικά, ἀνελεύθερα καὶ ὀλοκληρωτικὰ καθεστῶτα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἡ μετάβαση στὸν Ναὸ ἦταν καὶ εἶναι πράξη ἀξιόποινη. **Ἡ** δικαιολογία γιὰ τὴν προστασία τῆς δημόσιας ὑγείας μόνον θυμηδία προξενεῖ, ὅπως καὶ ἱερὴ ἀγανάκτηση. **Δ**ὲν ἐξασφαλίζεται ἡ ὀλοκληρωτικὴ ὑγεία στὸν ἄνθρωπο χωρὶς πρόσβαση σὲ ἐκεῖνον τὸν ἱερὸ χῶρο, τηρουμένων βεβαίως τῶν ἀπαραιτήτων μέτρων, ὅπου ἀκριβῶς τελεσιουργεῖται γιὰ τοὺς πιστεύοντες καὶ ὄχι γιὰ τοὺς ἀπίστους τὸ Μυστήριον τῆς Ζωῆς. **Μ**εγαλύτερη πράξη ὙΠΕΡ ΤΗΣ ΖΩΗΣ δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη καὶ ἀνεμπόδιστη πρόσβαση ἐκεῖ ποὺ προσφέρεται δωρεὰν ἡ Αἰώνιος Ζωή. **Κ**αὶ μεγαλύτερη πράξη ΚΑΤΑ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ δὲν ὑπάρχει, ἀπὸ τὸ νὰ ἀπαγορεύεται ἡ πρόσβαση ἐκεῖ, ὅπου Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΑΓΓΙΖΕΙ ΚΑΙ ΕΝΩΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΓΗ, στὸν θεῖο Ναό, μετατρέποντάς τον σὲ κομμάτι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ σὲ ἀποικία τοῦ Παραδείσου!

Εἶθε ἡ ταλαιπωρία καὶ δοκιμασία πού μᾶς βρῆκε νὰ παρέλθει σύντομα καὶ νὰ μὴν παραταθεῖ, οὔτε νὰ ἐπανέλθει, διότι διαφορετικὰ θὰ πρέπει νὰ βροῦμε τρόπους ἀσκήσεως τῆς Πίστεώς μας μὲ λύσεις ἀφανεῖς. **Θ**έλει λοιπὸν ἡ Πολιτεία νὰ μᾶς στρέψει σὲ αὐτὴ τὴν ἀναγκαστικὴ ἐπιλογή;

Απευθυνόμενοι δὲ στὸ ἐν Χριστῷ Ποίμνιό μας, προτρέπουμε αὐτὸ –ἐν ὄψει μάλιστα τῆς ἐπικειμένης περιόδου Νηστείας τῶν ἁγίων Χριστουγέννων, νὰ αὐξήσῃ τὸν ἀγῶνα τῆς προσευχῆς, γιὰ τὴν προσέλκυση τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐξαγωγή μας ἀπὸ τὴν παροῦσα δοκιμασία. **Σ**τοὺς δὲ Κληρικούς συνιστοῦμε νὰ τελοῦν στοὺς Ἱερούς Ναοὺς Παρακλήσεις, μὲ πιθανὴ ἀνάγνωση καὶ τῶν εἰδικῶν εὐχῶν εἰς λοιμικὴν νόσον ἀπὸ τὸ Μεγάλον Εὐχολόγιον, γιὰ τὴν προφύλαξη τοῦ Ποιμνίου καὶ τοῦ κόσμου ἀπὸ τὶς ὀδυνηρὰς συνέπειες τῆς ἐπιδημίας πού διερχόμαστε καὶ τὴν κατάπαυσή της.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν,

Ἡ Ἱερὰ Συνόδος τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος